

Arrest

**nr. 185 208 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾.

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾; tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 juni 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1° en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVBM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd:

(...)

Het bevel is gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 10 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Dat indien de huidige beslissing degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij niet visumplichtig was;

Dat dit echter geen redding is om geen formele motivatie te vermelden die artikel 7 van de Wet degelijk oplegt;

•Dat verder dient te worden vastgesteld dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS, hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden, artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;

•Verzoekende partij heeft op 01.08.2016 een verzoekschrift ingeleid voor de Rw dat er toe strekt de beslissing van het CGVS aangaande de asielaanvraag, te horen HERVORMEN.

•Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van terugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit

• Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar NIGERIA, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is omwille van de aldaar heersende homofobie, terwijl de Rw zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID van het verzoekschrift tot hervorming

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij: verzoekende partij heeft haar land verlaten op 18 jarige leeftijd, heeft tot 2015 in UK geleefd en is homoseksueel;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni); »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum, daar waar verzoekende partij degelijk in het bezit is van een geldig paspoort en bovendien ook steeds in asielprocedure is zodat zij derhalve hiervan ALLESZINS momenteel is vrijgesteld.

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

TWEEDE MIDDEL

Schending van artikels 7 alinea 1,1° , juncto artikel 12, alinea 2 en 39/70 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; EN art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, 1° ; 74/13 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; . en 75 §2, alinea 2 van het K.B. 08.10.1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, vervangen bij het KB van 19.05.1993 en gewijzigd bij KB 27.04.2007 ;

Schending van Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Dat artikel 75§ 2 van het KB dd 08.10. 1981 het volgende voorziet:

"§ 2- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen"

Dat artikel 75§2 van het KB 08.10.1981 echter naar artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 verwijst;

Dat artikel 39/70 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet:

Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijven gedwongen worden uitgevoerd.

Dat er bijgevolg geen enkele daad van uitwijzing mag gebeuren;

In casu stelt de beslissing dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten binnen de dertig dagen;

Dat verzoekende partij toegestaan wordt op het grondgebied zolang geen definitieve beslissing genomen wordt nopens haar asielprocedure;

Dat deze thans steeds lopende is , vermits de zaak hangende is voor de RVV.

Verzoekende partij heeft inderdaad tegen de beslissing van het CGVS beroep aangetekend voor de RW op 12.03.2016.

Dat verzoekende partij thans steeds legaal op het grondgebied bevindt en in het wachtregister dient te blijven ingeschreven;

Dat zij zich derhalve niet in een geval bevindt waar zij verplicht zou zijn om haar verblijf op het grondgebied te rechtvaardigen, noch dat haar kan worden verweten meer dan 3 maand op het grondgebied te hebben verbleven.

Derde Middel

Schending van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en van het non- refoulement beginsel en van artikel 8 van het EVRM/

Dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in waardering heeft genomen, noch dat de beslissing standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat in casu niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden, zodat niet kan worden gesteld dat van zodra het opschortend effect gebonden aan de beslissing vervalft, hetzij wannneer de beslissing van het CGVS zal worden bevestigd, artikel 3 van het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asiel criteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de huidige bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij thans sedert meer dan zes jaar in Europa verblijft, waaronder 5 jaar legaal in Groot-Brittannië, dat zij sedert haar 18 jaar haar oorsprongslaan verlaten heeft, zodat zij als mens, en als homoseksueel in Europa tot volwassenheid is gekomen, in volledige vrijheid, daar waar bij terugkeer in Nigeria, verzoekende partij in een land belandt waar de Charia meer en meer van toepassing is en waar religieus, traditioneel en social homoseksualiteit tegengevochten wordt.

Dat hierbij niet aangetoond wordt dat en concrete toetsing gemaakt werd van de persoonlijke, concrete situatie van verzoekende partij

In die zin werd artikel 8 EVRM niet nagekomen, noch artikel 74/13.

Dat bovendien het volledig onredelijk is verzoekende partij te verwijten niet te hebben aangetoond dat het haar vrijwel onmogelijk is om in haar oorsprongslaan of elders een familieleven te leiden, wanneer ontegensprekelijk vaststaat dat de beslissing getroffen werd in het kader van een bijlage 13 quinquies waarbij voorafgaand op de beslissing verzoekende partij niet gehoord werd, en dat zij zodus op geen enkel ogenblik de mogelijkheid had om die redenen voor te leggen.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

VIERDE MIDDEL

Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is seroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-

307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ongjianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste, tweede en derde middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar langdurig verblijf in Europa, haar opleiding en seksuele geaardheid een terugkeer naar Nigeria onmogelijk maken, daar verzoekende partij aldaar niet veilig zou kunnen leven;

Omwille van haar familie, omwille van de autoriteiten, omwille van de conservatieve en religieuze maatschappij, die meer en meer volgens de Charia leeft;

Doordat verzoekende partij deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, hij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Hieraan wordt toegevoegd dat ten opzichte van verzoeker op 30 juni 2016 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert aan dat een motivering ontbreekt inzake het feit of hij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. In dit verband wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen, zodat hierover wel gemotiveerd werd. Voor het overige brengt verzoeker zelf geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat hij in voorkomend geval zich kan beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zodat hij niet op concrete wijze aantoont waarover niet gemotiveerd zou zijn en bijgevolg geen schending van de formele motiveringsplicht aantoont.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij nog een beroep kon indienen en dat hij dit ook gedaan heeft en dat er desondanks toch een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, gedurende de beroepstermijn en gedurende het onderzoek van dit beroep geen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd ten opzichte van verzoeker, behoudens mits zijn toestemming. Verzoeker heeft dus de garantie dat dit bevel niet wordt uitgevoerd zolang zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, is zijn beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toch effectief.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat thans niet met zekerheid kan worden gesteld dat hij in geval van een terugkeer naar Nigeria geen reëel risico zou lopen voor zijn leven of fysieke integriteit, omdat nog geen uitspraak werd gedaan over zijn beroep, wordt erop gewezen dat inzake het ingediende beroep van verzoeker inmiddels uitspraak werd gedaan bij arrest nr. 178 796 van 30 november 2016, waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Daarin wordt het volgende overwogen:

“In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. Het Commissariaat-generaal oordeelde terecht: “Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land..” en “ Verder dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat u, samen met uw vader S.R.K. (...) en J.A. (...), sinds 25 juni 2015 directeur werd van het in 2015 in Sheffield opgerichte bedrijf ‘Remtads Oil And Gas’. Eerder verklaarde u reeds dat u op 30 september 2014 de bus naar België nam en u vanuit België uw vader S.R.K. (...) contacteerde, die u uitschold, zei dat hij niet voor uw studies in België zou betalen en zei dat hij u nooit meer wilde spreken. U gaf aan dat u eind september 2015 opnieuw naar uw vader belde om hem te vragen uw inschrijvingsgeld te betalen. Daarop zond uw vader een Sms-bericht, waarin stond dat hij ‘de regering in Nigeria’ informeerde dat u homoseksueel geaard bent en de politie u zal arresteren bij terugkeer naar Nigeria. Verder gaf u aan dat u tussen oktober 2014 en september 2015 geen contact had met uw vader (gehoor CGVS, p.16, 17 en 18). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met de informatie waarover het CGVS beschikt, gaf u aarzelend aan dat een vriend met de idee kwam om zaken te doen om zo uw studies te betalen. Verder gaf u aan dat het bedrijf (Remtads Oil And Gas) onderdeel is van een bedrijf van uw vader. U verduidelijkte dat uw vader stichter is van het bedrijf in Nigeria (gehoor CGVS, p.18). Toen u erop gewezen werd dat uit informatie blijkt dat u en uw vader (en J.A. (...)) tot op heden nog steeds directeur van het bedrijf zijn, gaf u aan dat het nog niet gesloten is, maar er geen transacties zijn en uw vader van niets weet (gehoor CGVS, p.18). Het feit dat u samen met uw vader op 25 juni 2015 directeur werd van een officieel geregistreerd bedrijf in Sheffield, een bedrijf dat overigens onderdeel is van een bedrijf van uw vader, staat lijnrecht tegenover uw bewering dat uw vader u uitschold, zei dat hij niet voor uw studies in België zou betalen, zei dat hij u nooit meer wilde spreken en hij aangaf dat hij ‘de regering in Nigeria’ informeerde dat u homoseksueel geaard bent en de politie u zal arresteren bij terugkeer naar Nigeria. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ of het ‘risico op het lijden van ernstige schade’. Verder kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerd homoseksuele geaardheid en uw beweerd homoseksuele relatie met E.K. (...).

U gaf aan dat u als zesjarige jongen van T. (...) hield, een jongen die op uw school zat en in uw buurt woonde. Verder gaf u aan dat u in 2004, u samen met O. (...) onder de douche stond, O. (...) achter u kwam staan, hij u bevredigde u en u ejaculeerde. Verder gaf u aan dat hij vroeg of u gelukkig was, waarop u aangaf van wel. U gaf aan dat u van toen zeker wist dat u homoseksueel geaard was: bij een

vrouw was u dit nooit overkomen (gehoor CGVS, p.20-21). Uit bovenstaande verklaring, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer – integendeel zelfs –, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uw verklaringen, blijkt dat de Nigeriaanse maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt (gehoor CGVS, p.15). Pas toen u expliciet gevraagd werd welk gevoel u had toen u voor het eerst beseftte homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u verward was (gehoor CGVS, p.21).” en “Verder beweerde u – zoals reeds eerder aangehaald – dat E.K. (...) op 29 september 2014 naar het huis van uw oom A.M. (...) te Sheffield kwam, om afscheid van u te nemen, daar u op 30 september 2014 het Verenigd Koninkrijk zou verlaten en naar België zou reizen. U gaf aan dat uw oom even naar buiten ging om iets te halen voor u, waarop u en E. (...) in de living van uw oom A.M. (...) elkaar begonnen te kussen en jullie elkaars kleren uitdeden, wat leidde tot de betrapping door uw oom toen hij terug binnenkwam, het begin van uw beweerde problemen (gehoor CGVS, p.14-15). Eerder had u reeds aangegeven uit een erg christelijke familie te komen, uw oom A.M. (...) een pastoor is te Sheffield en tegen homoseksualiteit preekt, uw familie het als een schande zou zien dat u de homoseksuele geaardheid heeft en uw oom A.M. (...) u verdacht van homoseksueel geaard te zijn, maar u het geheim wou houden (gehoor CGVS, p.6, p.14, p.16 en p.20). Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw familie (en het feit dat er gevangenisstraffen staan op homoseksuele daden land van herkomst) (zie informatie toegevoegd aan het dossier) is het bijzonder opmerkelijk dat u zomaar uw partner zou kussen en uitkleden in de living van uw oom A.M. (...), terwijl die even naar buiten ging om iets te halen. Toen u daarop gewezen werd, gaf u aan dat u niet helemaal naakt was, maar er passie was en u niet nadacht (gehoor CGVS, p.15). Het komt niet doorleefd – en dus niet geloofwaardig – over dat u zomaar uw partner zou kussen en uitkleden in de living van uw oom A.M. (...), terwijl die even naar buiten ging, gezien zijn duidelijk homofobe opvattingen en houding. Bijgevolg kan ook weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die ontstonden op 29 september 2014 toen u en uw partner half uitgekled aan het kussen waren in de living van uw oom A.M. (...).

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in België erg beperkt te zijn.

Toen u gevraagd werd of u – in het jaar en drie maanden dat u reeds in België verblijft – in België reeds naar cafés, clubs of ontmoetingsplaatsen ging waar personen van homoseksuele geaardheid elkaar ontmoeten, gaf u aan dat u naar de Irish Pub ging, maar dat niet echt voor homoseksuelen is. Toen u gevraagd werd of u in België namen kent van cafés of clubs waar personen van homoseksuele geaardheid elkaar ontmoeten, gaf u aan dat er één is in Brussel Centraal, Rainbow of zoiets, en in Hasselt ‘de swievel’ of zoiets, maar u het niet weet, u christen bent en feesten niet uw ding is. Toen u gevraagd werd of u namen van organisaties waar personen van homoseksuele geaardheid elkaar ontmoeten kent in België, gaf u aan dat u er nog niet aan dacht, dat u nog niet aan ‘coming out’ deed en een deel van u het nog niet wil (gehoor CGVS, p.23-24). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen dat u op een feestje in Hasselt een Nigeriaanse man kuste, waarop hij u beet, u van de trap duwde en hij u een gay noemde en boos was, een anekdote die overigens totaal niet doorleefd overkomt (gehoor CGVS, p.23).

Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden betreffende uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in België doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid én bijgevolg aan de of het risico dat u omwille van uw geaardheid zou lopen bij terugkeer naar Nigeria.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met E.K. (...), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u door uw oom A.M. (...) zou zijn betrapt met E. (...), noch aan uw verklaring dat uw vader de Nigeriaanse autoriteiten zou hebben geïnformeerd over uw homoseksuele geaardheid, waardoor u vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Nigeria.

(...)

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.”

De Raad stelt vast dat de bovenvermelde motieven duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn en volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

(...)

3.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, zodat, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, het voordeel van de twijfel hem niet kan worden toegekend.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn profiel en de veiligheidssituatie in Nigeria, doch wijst de Raad er opnieuw op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid zodat hij niet aantoonde dat hij op deze grond in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij christen is, dat dit element niet betwijfeld wordt door het Commissariaat-generaal en dat dit dan ook in rekening diende genomen te worden, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de procedure nooit aangaf een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico te lopen op ernstige schade omwille van het feit dat hij christen is. Ook ter gelegenheid van het verzoekschrift toont verzoeker niet aan op welke wijze het feit dat hij christen is in zijn hoofde leidt tot het lopen van een risico op ernstige schade.

3.12. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal waaruit hij concludeert dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

De commissaris-generaal stelde hieromtrent terecht "Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

"Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert heel uw leven in Lagos te hebben gewoond, van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen werd door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Waar verzoeker er op wijst dat hoewel het zuiden van Nigeria tot hiertoe nog niet getroffen werd door terreurdaden door Boko Haram, dit niet kan uitgesloten worden op korte of middellange termijn en dat hij zowel als christen en als homoseksueel gevaar loopt in Nigeria ten aanzien van onvoorzienbare aanvallen van Boko Haram – waarbij opnieuw dient opgemerkt te worden dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde homoseksualiteit –, beperkt hij zich tot speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in het zuiden van Nigeria te weerleggen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

3.13. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenvermelde

bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande terecht "In het kader van uw asielaanvraag legde u uw paspoort (A04304419) met daarin een visum voor België (011178951) neer, waaruit uw identiteit blijkt, welke niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u een verblijfsvergunning voor het Verenigd Koninkrijk (RD6029796) neer, waaruit blijkt dat u tot 30/9/2014 in het Verenigd Koninkrijk mocht blijven als student, wat niet betwijfeld wordt. Verder legde u een aantal scholingsdocumenten neer, die hoogstens aan dat u student was aan de Good Shepherd school en de universiteit van Portsmouth en het feit dat uw vader op 5/8/2014 borg stond voor uw studies aan de universiteit van Hasselt, maar welke verder niet relevant zijn voor uw asielaanvraag." De motieven betreffende de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten worden door verzoeker niet betwist en blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Betreffende de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde brief waaruit dient te blijken dat het bedrijf waarvan verzoeker directeur is, inactief is, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 3.9.2. Betreffende de door verzoeker voorgelegde fotokopieën van zijn paspoort (A04304419) en visum (011178951) stelt de Raad vast dat verzoeker deze documenten reeds heeft voorgelegd tijdens de asielprocedure bij het Commissariaat-generaal, dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt betreffende deze documenten en dat verzoeker deze motieven niet betwist.

3.14. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot."

Bijgevolg werd dit onderzocht.

2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. Zoals hierboven weergegeven heeft de Raad zich reeds over de asielmotieven van verzoeker uitgesproken bij arrest nr. 178 796 van 30 november 2016 en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd. Verder blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend bij de Raad van State tegen voormeld arrest. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in zijn geval geschonden is. Het opwerpen van een eenvoudige vrees volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM is. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM, evenals artikel 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat het motief dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum niet correct is omdat hij daarvan is vrijgesteld als asielzoeker, wordt erop gewezen dat verzoeker in het algemeen niet is "vrijgesteld" van de vereiste over de nodige documenten te beschikken. Naar aanleiding van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd het attest van immatriculatie van verzoeker ingetrokken en naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 35. Dit document impliceert niet dat verzoeker over enig verblijfsrecht beschikt en niet langer onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° zou vallen. De bijlage 35 houdt enkel in dat verzoeker gedurende de duur van het onderzoek van het schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het Belgisch grondgebied gedoojd wordt.

2.8. Verder dient te worden vastgesteld dat de asielprocedure in hoofde van verzoeker definitief is afgesloten nu de Raad op 30 november 2016 bij arrest nr. 178 796 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd. In deze mate mist de kritiek van verzoeker dan ook feitelijke grondslag nu de bijlage 35 inmiddels geen geldingskracht meer heeft. Een

schending van de artikelen 2 en 7 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De verwijzing van verzoeker naar het feit dat hij in bezit is van een geldig paspoort is evenmin dienstig nu hij daarmee niet aantoont dat hij in bezit is van een geldig visum - hij toont evenmin aan niet onderworpen te zijn aan de visumplicht - om rechtmatig in België te verblijven.

2.9. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.10. In de mate waarin de bestreden beslissing binnen een zekere discretionaire bevoegdheid is genomen, wordt opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

2.11. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM maar laat na om op enige wijze aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling in zijn hoofde zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.12. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. Wat betreft het tweede middel wordt herhaald dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, gedurende de beroepstermijn en gedurende het onderzoek van dit beroep geen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd ten opzichte van verzoeker, behoudens mits zijn toestemming. Verzoeker heeft dus de garantie dat dit bevel niet wordt uitgevoerd zolang zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is. Inmiddels werd deze procedure beëindigd door het arrest nr. 178 796 van 30 november 2016 en heeft verzoeker geen recht meer op een bijlage 35. Op het formulier "*Intrekking van attest van immatriculatie (indien afgeleverd) en (eventuele) aflevering van bijlage 35*" van 27 juli 2016 gericht aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoeker, wordt vermeld dat de bijlage 35 "*geldig (is) voor drie maanden en mag daarna maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag*". Nadat de Raad een arrest heeft geveld, is de bijlage 35 niet meer geldig. De schending van de artikelen 2, 7 en 12 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zoals reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel, toont verzoeker evenmin aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden door te wijzen op het feit dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar zet niet op concrete wijze uiteen in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

2.14. Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. Wat betreft het derde middel wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.16. Verzoeker voert aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat hij deze opgesomde criteria in rekening heeft gebracht, terwijl hij een verblijf van meer dan zes jaar in Europa kan doen gelden, dat hij vijf jaar legaal in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven, dat hij sedert zijn 18 jaar zijn herkomstland heeft verlaten en dat homoseksualiteit aldaar wordt tegengevochten.

2.17. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht met zich meebrengt, wordt opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift nergens concreet gewag maakt van een gezins- of familieleven of duiding geeft over zijn gezondheidstoestand. Hij verwijst enkel op algemene wijze naar zijn verblijf van meer dan zes jaar in Europa. Door louter op algemene wijze te verwijzen naar zijn verblijf van meer dan zes jaar in Europa, zonder op enige wijze uit te leggen op welke wijze dat mee in overweging had moeten genomen worden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, toont verzoeker geen schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er immers op dat verzoeker slechts uitermate kort in België heeft verbleven en dit in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag en niet blijkt dat hij andere omstandigheden aangaande zijn verblijf in België kan doen gelden waarmee verwerende partij rekening had moeten houden. Indien verzoeker een verblijf heeft in het Verenigd Koninkrijk, dan belet de bestreden beslissing hem evenmin zich naar het Verenigd Koninkrijk te begeven. In het administratief dossier bevinden zich voorts geen stukken aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker, zodat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing hier dan ook redelijkerwijs geen rekening mee kon en moest houden.

Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.18. Waar verzoeker aanvoert dat het non-refoulement beginsel wordt geschonden omdat de bestreden beslissing hierover geen motieven bevat en niet kan worden uitgesloten dat artikel 3 van het EVRM, na een arrest van de Raad dat de beslissing van de commissaris-generaal bevestigt, zal worden geschonden omwille van een reden die vreemd is aan de asielcriteria, wordt opgemerkt dat verzoeker geen enkele verduidelijking verschaft om welke reden buiten de asielcriteria hij vreest een schending van artikel 3 van het EVRM te ondergaan. Verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Verzoeker laat dit volledig na, zodat hij niet kan gevolgd worden in zijn uiteenzetting over redenen vreemd aan de asielcriteria.

Wat de redenen binnen de asielcriteria betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.19. Waar verzoeker nogmaals wijst op een schending van artikel 8 EVRM maakt hij op geen enkele wijze aannemelijk een beschermenswaardig gezins-, familie- of privéleven te hebben op het Belgische grondgebied zodat ook zijn kritiek dienaangaande geenszins dienstig is om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

2.20. Het derde middel is ongegrond.

2.21. Wat betreft het vierde middel wordt in casu niet betwist dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel

om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Er moet echter worden opgemerkt dat verzoeker in casu in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij ten slotte een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd: het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verzoekers asielprocedure. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verklaring heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 november 2015, waarin hij zijn familiale situatie vermeld heeft, met name dat zijn ouders in Nigeria wonen en dat hijzelf ongehuwd en kinderloos is en voorts dat hij veel familie in Engeland heeft en waarin hij melding kon maken van elk element dat hij nuttig achtte, vb. zijn gezondheidstoestand. Verzoeker heeft hierover niets vermeld. Tevens werd verzoeker gehoord bij het commissariaat-generaal op 27 januari 2016. Daar heeft hij alle elementen kunnen aanbrengen inzake zijn vrees bij een terugkeer naar Nigeria.

Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben was hij nog eens gehoord, omdat hij in het middel enkel aanvoert dat hij had willen spreken over zijn verblijf in Europa, zijn opleiding en seksuele geaardheid en het feit dat hij daardoor niet terug kan naar Nigeria. Dit zijn de elementen die hij reeds heeft aangebracht in het kader van zijn asielaanvraag, waarover hij gehoord werd.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan in casu niet worden aangenomen.

2.22. Voor de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel.

2.23. Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER